

ROMÂNIA

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LĂNGĂ ÎNALTA CURTE
DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE
DIRECŢIA NAŢIONALĂ ANTICORUPŢIE
Serviciul Teritorial Constanţa
Operator de date cu caracter personal 4472
Dosar nr.15/P/2017

ORDONANŢĂ

De clasare a cauzei

Anul 2017, luna februarie, ziua 06

Procuror Ciprian Bodu din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie – Serviciul Teritorial Constanţa,

Examinând plângerea formulată de către Primăria com. Agigea, jud. Constanţa, Cristian Cîrjaliu, prin avocat, împotriva prefectului NICOLAESCU ADRIAN-VIOREL

CONSTAT:

Modalitatea de sesizare

La data de 03.02.2017, Direcţia Naţională Anticorupţie – Serviciul Teritorial Constanţa a înregistrat plângerea formulată de către Primăria com. Agigea, jud. Constanţa, împotriva prefectului jud. Constanţa, NICOLAESCU ADRIAN-VIOREL pentru săvârşirea infracţiunilor de *abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit* prev. de art. 13² în referire la art. 1 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, raportat la art. 297 alin.1 C.pen.

Situația de fapt

În plângerea sa, persoana vătămată a arătat următoarele:

În fapt pe raza Comunei Agigea in cursul anilor 1991-1992-1993 mai multe persoane fizice au formulat cerere de atribuire in proprietate a suprafetei de 5.000 mp in temeiul art. 21 al. 2 din Legea 18/1991.

Avand in vedere ca in localitatea Agigea exista excedent de teren extravilan arabil, Comisia comunala a legii fondului funciar Agigea a analizat cererea acestora si li s-au aprobat cererile de atribuire in proprietate a suprafetei de 5.000 mp, fiind inscrisi in **Anexa 12b** prevazuta de HG 131/1991. (un tabel nominal cu familiile fara pamant din alte localitati care solicita in scris, atribuirea de terenuri proprietate pana la 10 ha, echivalent arabil, in zonele cu excedent de suprafata in conformitate cu prevederile legii).

In conformitate cu prevederile art. 20 al. 2 (actual art. 21 alin. 2) din Legea 18/1991 se constituie dreptul de proprietate pentru familiile fără pământ sau cu pământ puțin din alte localități, care solicită în scris, si pot primi în proprietate pînă la 10 ha teren în echivalent arabil, **CU OBLIGAȚIA DE A-ȘI STABILII DOMICILIUL ÎN COMUNĂ**, oraș sau municipiu, după caz, și de a cultiva pământul primit, renunțand la proprietatea avută în localitatea lor, din extravilan.

Astfel, au fost emise un numar de aproximativ 224 titluri de proprietate pentru o suprafata de 112,5 ha pentru persoane care nu detineau teren dar isi asumau obligatia de a-si stabili domiciliul pe raza Comunei Agigea.

In conformitate cu prevederile art. 43 (actual 49) din Legea 18/1991, persoanele cărora li s-au constituit drepturi de proprietate asupra terenurilor agricole sunt obligate să respecte întocmai condițiile prevăzute la art. 20 (actual 21) din prezenta lege, **în legătură cu stabilirea domiciliului și întemeierea de noi gospodării.**

Nerespectarea acestor condiții atrage pierderea dreptului de proprietate asupra terenului și a construcțiilor de orice fel realizate pe acesta.

Comisia de verificare a titlurilor de proprietate a verificat documentele din arhiva Comisiei Locale de Fond Funciar Agigea in legatura cu aceste titluri de proprietate.

Pentru a se verifica daca autori a indeplinit conditia obligatorie de a-si stabili domiciliul in localitatea Agigea, s-au facut verificari, iar conform adreselor SPCLEP Agigea a rezultat ca un

numar de 116 titluri au fost emise fara ca autorii sa fi indeplinit obligatia legala privind stabilirea domiciliului.

In aceste conditii am sesizat instantele de judecata (in speta Judecatoria Constanta) cu cereri privin nulitatea acestor titluri de proprietate. In mod definitiv si irevocabil au fost desfiintate un numar de 4 titluri de proprietate, instantele considerand ca aceste persoane nu si-au indeplinit obligatiile privind schimbarea domiciliului, aceasta conditie fiind o conditie care trebuia indeplinita la momentul emiterii titlurilor de proprietate chestiune care atrage nulitatea titlului. Au fost pronuntate astfel urmatoarele decizii definitive dupa cum urmeaza:

- Decizia civila nr. 327/29.03.2016 in Dosarul 14153/212/2015 privind anulara Titlului de proprietate 18489/555/01.02.1994 titular Ritco Sava
- Decizia civila nr. 215/01.03.2016 in Dosarul 11097/212/2015 privind anulara Titlului de proprietate 18490/717/22.11.2007 titular Padurariu Valerian
- Decizia civila nr. 107/02.02.2016 in Dosarul 11090/212/2015 privind anulara Titlului de proprietate 18484/173/15.01.1993 titular Solomon Gh. Eusebiu Bogdan
- Decizia civila nr. 53/13.01.2014 in Dosarul 24726/212/2013 privind anulara Titlului de proprietate 18488/636/20.04.1994 titular Barbalata Aurelian

Pe de alta parte, alte complete de judecata au avut o opinie diferita in sensul in ca au considerat ca aceasta conditie privind schimbarea domiciliului trebuia indeplinita ulterior astfel ca Primarul nu poate solicita instantei anulara titlului de proprietate fiind insa incidente in cauza prevederile art. 49 din Legea 18/1991 in sensul in care persoana care a primit in proprietate teren pierde proprietatea, insa nu in urma demersului Primarului la instanta ci in urma emiterii unui ordin al Prefectului care constata aceasta situatie.

Avand in vedere ca solutiile la instanta erau contradictorii cu privire la cine are calitatea sa anuleze titlul de proprietate, Primarul in instanta prin cerere de anulare a titlului sau Prefectul prin Ordin, Tribunalul Constanta a considerat ca sunt indeplinite prevederile art. 520 alin. 8 C. Proc civ in sensul in care ne aflam in fata unei chestiuni de drept ce trebuie dezlegata de catre Inalta Curte de Casatie si Justitie.

S-a format astfel Dosarul 2598/1/2016 la Inalta Curte de Casatie si Justitie unde s-a considerat admisibila chestiunea de drept in sensul ca Prefectul este cel care trebuie si are

calitatea sa constate pierderea dreptului de proprietate al emitentilor titlurilor de proprietate ce nu si-au indeplinit obligatia privind schimbarea de domiciliu prin emiterea unui Ordin.

Inalta Curte de Casatie si Justitie a aratat faptul ca: *„obligatia privind schimbarea domiciliului poate fi indeplinita si ulterior emiterii titlului, iar in cazul in care beneficiarul titlului nu o respecta intervine sanctiunea specifica prevazuta de art. 49 din aceeași lege in sensul ca persoana in favoarea careia s-a constituit dreptul de proprietate il va pierde, constatarea fiind realizata prin ordinul prefectului.”*

La punctul 50 din Decizia 39/07.11.2016 a Inaltei Curti de Casatie si Justitie se arata: *„urmare indeplinirii conditiei rezolutorii, aceasta produce efecte de drept, iar constatarea indeplinirii ei se face de catre prefect, care, prin ordin, atesta pierderea dreptului de proprietate si trecerea in proprietate privata a unitatii administrativ teritoriale de care apartine terenul”*

In aceste conditii am informat Prefectul Judetului Constanta in trei randuri prin adrese (10023/20.05.2016, 16648/17.08.2016, 23628/11/11/2016) despre obligatia sa privind emiterea Ordinului prin care se atesta pierderea dreptului de proprietate pentru aceste persoane si trecerea terenului in proprietatea privata a Comunei Agigea.

La ultima adresa pe care am trimis-o catre Prefectul Judetului Constanta-Nicolaescu Adrian, acesta ne raspunde prin adresa 21863/12.01.2017 in mod neechivoc faptul ca **refuza emiterea Ordinului prin care trebuia sa constate pierderea dreptului de proprietate pentru 112 persoane** motivat de faptul ca in opinia lui conditia legala privind stabilirea domiciliului se poate indeplini oricand. Aceasta opinie si acest refuz de a emite Ordinul privind pierderea dreptului de proprietate pentru aceste persoane este in totala contradictie cu prevederile legale si Decizia 39/07.11.2016 a Inaltei Curti de Casatie si Justitie in care chiar in referire la spetele din Comuna Agigea se arata care este obligatia Prefectului Judetului Constanta.

Prefectul avea obligatia sa emita de indata Ordinul privind pierderea proprietatii pentru 112 titluri de proprietate fata de care am facut dovada ca proprietarii nu si-au indeplinit obligatiile legale. Nu poate fi primita opinia Prefectului potrivit careia aceasta obligatie poate fi indeplinita oricand, deoarece am lasa practic fara eficacitate juridica o obligatie legala. Inalta Curte de Casatie si Justitie arata: *“Cu alte cuvinte pierderea dreptului de proprietate are loc ope legis ceea ce inseamna ca prefectul are ca atributie in acest caz numai constatarea*

neindeplinirii domiciliului in localitatea in care se atribuie terenul si necultivarea lui – constatare consemnata intr-un act administrativ specific activitatii institutiei prefectului”

Pierderea dreptului de proprietate ope legis inseamna efectiv pierderea dreptului de proprietate datorita dispozitiilor legale fara sa mai fie nevoie de interventia instantei, actul prefectului avand doar rolul de a constata aceasta situatie si de a trece proprietatea in patrimoniul privat al Comunei Agigea.

Ne intrebam atunci oare de ce Prefectul apreciaza ca 23 de ani cati au trecut de la eliberarea Titlurilor de proprietate nu au fost suficienti pentru indeplinirea obligatiei legale privind schimbarea domiciliului?

Raspunsul Prefectului Judetului Constanta Adrian Nicolaescu exprimat neechivoc prin adresa 21863/12.01.2017 prin care arata ca nu emite Ordinele privind trecerea proprietatii pentru cele 112 titluri de proprietate in proprietatea privata a Comunei Agigea constituie evident actul material al infractiunii de abuz in serviciu prin producerea unui prejudiciu Comunei Agigea reprezentand contravaloarea celor 56 Ha teren si crearea unui avantaj patrimonial corelativ persoanelor care raman cu proprietatea terenului in mod nelegal

Mentiunile din raspunsul adresei Prefectului Adrian Nicolaescu din care rezulta ca terenurile sunt ocupate de constructii sunt nereale deoarece din cele 112 doar un singur titlu de proprietate are constructii edificate. Acesta nu poate fi un argument si pentru restul celor 111 titluri de proprietate.

Competenta apartine DNA avand in vedere valoarea prejudiciului produs Comunei Agigea in cuantum de 300.000 euro reprezentand valoarea terenurilor conform pretului minim al grilei notarilor publici.

Comuna Agigea se contituie parte civila cu aceasta suma, estimata provizoriu urmand ca in termen procedural sa indicam valoarea finala a prejudiciului.

Depunem in sustinerea plangeri penale urmatoarele inscrisuri:

- Decizia civila nr. 327/29.03.2016 in Dosarul 14153/212/2015 privind anularea Titlului de proprietate 18489/555/01.02.1994 titular Ritco Sava

- Decizia civila nr. 215/01.03.2016 in Dosarul 11097/212/2015 privind anularea Titlului de proprietate 18490/717/22.11.2007 titular Padurariu Valerian

- Decizia civila nr. 107/02.02.2016 in Dosarul 11090/212/2015 privind anularea Titlului de proprietate 18484/173/15.01.1993 titular Solomon Gh. Eusebiu Bogdan

- Decizia civila nr. 53/13.01.2014 in Dosarul 24726/212/2013 privind anularea Titlului de proprietate 18488/636/20.04.1994 titular Barbalata Aurelian

- Decizia 39/07.11.2016 a Inaltei Curti de Casatie si Justitie

- adrese catre Prefectul Judetului Constanta nr. 10023/20.05.2016, nr. 16648/17.08.2016, nr. 23628/11/11/2016

- refuzul nejustificat privind emiterea Ordinului nr. 21863/12.01.2017 al Prefectului

- tabel nominal cu titlurile de proprietate pentru care nu a fost indeplinita conditia schimbarii domiciliului.

La data de 06.02.2017, a fost audiat primarul com. Agigea, Cristian Cîrjaliu, care a declarat următoarele:

În prezența apărătorului ales, GHEORGHITĂ ADRIAN, declar următoarele:

Îmi însușesc plângerea formulată la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța împotriva prefectului județului Constanța, NICOLAESCU ADRIAN-VIOREL.

Întrebare: De ce credeți că domnul prefect NICOLAESCU ADRIAN-VIOREL nu vrea să emită ordinul?

Răspuns: Nu cunosc motivul, știu că prefectul nu dorește să emită ordinul. Nu cunosc dacă are vreo cunoștință în lista beneficiarilor terenurilor.

Există o adresă din 1998 a prefecturii Constanța, semnată de prefectul MARIAN PÎRJOL prin care cererea tuturor unităților administrativ teritoriale să facă demersurile pentru anularea titlurilor de proprietate. Prin urmare, chiar prefectura este cea care a inițiat acest demers. Ulterior, Înalta Curte a concluzionat că prefectul are atribuția de a constatata trecerea în patrimoniul privat al unității administrative, ca urmare a neîndeplinirii condițiilor de atribuire.

Întrebare: Ați atacat în contencios refuzul prefectului de a emite un ordin în sensul expus în plângere?

Răspuns: În opinia noastră nu poate fi atacat în contencios administrativ ordinul emis în temeiul Legii nr. 18/1991 republicată, deoarece actele emise în temeiul Legii nr. 18/1991 a

fondului funciar nu sunt acte administrative în sensul Legii nr. 18/1991 rep. Este o opinie profesională susținută de către practica instanțelor, Legea 18/1991 fiind o materie specială.

Întrebare: Cum vedeți refuzul emiterii ordinului de către prefect ca stând la baza prejudiciului produs? Nu cumva, prejudiciul produs este rezultatul atribuirii nelegale a titlurilor de proprietate de către unitățile administrativ teritoriale?

Răspuns: Au fost 2 opinii juridice. Prima opinie a fost cea care a fost îmbrățișată de Primăria Agigea, anume că acea condiție privind schimbarea domiciliului era o condiție anterioară emiterii titlului de proprietate și datorită faptului că nu a fost îndeplinită la momentul emiterii titlului ar atrage nulitatea absolută a titlului care poate fi solicitată de către primar, instanței de judecată. A doua opinie a fost că acea condiție trebuia îndeplinită ulterior emiterii titlului și că ne aflăm în situația unei anulări a titlului care poate fi îndeplinită numai prin ordinul prefectului, opinie îmbrățișată de către Înalta Curte, obligatorie pentru toate instanțele.

Prin urmare, calitatea de a emite ordinul este una care aparține numai prefectului, motiv pentru care emiterea ordinului are drept consecință directă trecerea în patrimoniul privat a unității administrative com. Agigea a acestor suprafețe de teren.

Noi am făcut o inventariere a domeniului la nivelul comunei și aproape 60 de ha formate din aceste titluri de proprietate în opinia noastră nelegale ar putea constitui un fond pentru aplicarea Legii nr. 165/2013.

Analizând plângerea formulată, urmează a se dispune clasarea cauzei

Constituie infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art. 297 C.pen. *fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, (cu știință¹), nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a intereselor legale ale unei persoane fizice sau juridice.*

Infracțiunea prev. de art. 297 C.pen. comportă o formă calificată, dacă, conform art. 13² din Legea nr. 78/2000, s-a obținut un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul.

Folosul poate fi atât patrimonial, cât și nepatrimonial.

¹ Conform art. 16 alin. 6 C.pen.

Prin decizia nr. 405 din 15.06.2016 a Curții Constituționale a României, s-a hotărât că există infracțiunea de abuz în serviciu numai dacă prin *îndeplinirea defectuoasă se înțelege prin încălcarea legii*, ca acte emise de către Parlament sau Guvern, de reglementare primară.

Așadar, în esență, trei criterii trebuie îndeplinite cumulativ pentru existența infracțiunii de abuz în serviciu.

- Să existe o încălcare a legii, ca reglementare primară, în sensul decis de Curtea Constituțională
- Aceasta să fie cu intenție
- Să existe un prejudiciu sau o vătămare a intereselor legale ale unei persoane fizice sau juridice

Subzistă infracțiunea de abuz în serviciu numai atunci când fapta, în concret, în materialitatea ei, nu este sancționată într-un act normativ cu caracter extrapenal, deoarece în acest caz intervin dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b C.pr.pen. – *fapta nu este prevăzută de legea penală (ci de cea contravențională, administrativă etc)*

În concret, refuzul emiterii unor acte administrative unilaterale este supus controlului instanței de contencios administrativ.

Astfel, conform art. 8 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

Așadar, când un anumit act administrativ nu este strâns legat de o acțiune frauduloasă a făptuitorului (spre exemplu un fals, o luare de mită), situație în care actul administrativ devine un simplu instrument în mâna infractorului, refuzul funcționarului public de a emite un act administrativ, **chiar și nejustificat**, conduce la posibilitatea deschiderii unei acțiuni în contencios administrativ și nu la o cercetare penală.

Mai mult, se observă că în cazul de față prefectul și-a motivat refuzul, prin aceea că, în opinia sa, legiuitorul nu a stabilit un termen limită pentru constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției respective. Susține prefectul faptul că se îndeplinește condiția numai când este sigur că evenimentul nu se va produce. Este adevărat că așa cum se prezintă situația, se promovează o stare de incertitudine inacceptabilă pentru domeniul protejării intereselor unității administrativ teritoriale, însă numai legiuitorul poate corecta acest neajuns.

Or, așa stând lucrurile, nu reiese ce dispoziție expresă din lege sau ordonanță a încălcat prefectul județului Constanța, pentru a se putea formula o acuzație de *abuz în serviciu în formă calificată*, posibilitatea de a refuza emiterea unui astfel de ordin fiind chiar rezultatul al îndeplinirii corecte a atribuțiilor de serviciu. Așadar, după cum s-a arătat, numai o instanță de contencios administrativ ar putea statua asupra *temeiniciei* chestiunii refuzului, iar în cazul în care acest lucru s-ar întâmpla, respectiv să se statueze altfel, această situație nu ar putea fi văzută retroactiv ca un *abuz în serviciu*, nefiind sub nicio formă o chestiune de îndeplinire în mod defectuos, contrar legii, a atribuțiilor de serviciu de către prefect sau a neîndeplinirii în mod defectuos a atribuțiilor de serviciu.

Așa cum este formulat art. 49 alin. 3 din Legea nr. 18/1991 republicată, prefectul este singurul *împuternicit să constate situațiile de pierdere a dreptului de proprietate asupra terenurilor și construcțiilor de orice fel realizate asupra acestora*, neputând fi cenzurat sub nicio formă de către organul de urmărire penală, mai ales că Legea nu stabilește vreun **termen limită** pentru a demara această procedură.

Chiar și în situația în care, conform susținerilor persoanei vătămate, nu ar fi competentă instanța de contencios administrativ, comuna Agigea are deschisă calea acțiunii civile având ca obiect obligația de a face, unitatea administrativ teritorială Agigea fiind creditorul acestei obligații.

Cu toate acestea, Ministerul Public consideră că Primarul comunei Agigea, în mod neîntemeiat susține că refuzul prefectului de a emite ordin nu este supus controlului instanței de contencios administrativ, deoarece, pe de o parte, nicăieri în Legea nr. 18 nu este exceptat acest control, iar pe de altă parte, prevederile legale prin care se instituie în sarcina instanței civile rezolvarea litigiilor se aplică numai hotărârilor emise de comisiile județene, conform art. 53 și 54 din Legea nr. 18/1991 rep. în legătură cu propunerile de atribuire a terenurilor sau în legătură cu refuzul atribuirii terenurilor.

De asemenea, se observă că nefiind temeinică chestiunea invocată de comuna Agigea potrivit cu care între refuzul prefectului de a emite ordinele respective și prejudiciul de 300.000 euro reprezentând valoarea terenurilor ar exista vreo legătură de cauzalitate. În realitate, eventualul prejudiciu, dacă acesta ar exista, ar fi rodul emiterii în mod anulabil a titlurilor de proprietate de către primari, nicidecum rodul refuzului prefectului de a emite ordinele privind constatarea intervenției sancțiunii prev. de art. 49 din Lege, respectiv pierderea dreptului de proprietate, care conform chiar susținerilor petentei, se produce *ope legis*. Chiar și în situația în care neîndeplinirea condiției este ulterioară emiterii titlului, pierderea dreptului de proprietate este *ope legis*, așadar emiterea ordinului de către prefect este o simplă formalitate și numai o instanță de judecată poate constata dacă, în concret, raportat la condițiile fiecărui titlu, prefectul trebuie să emită ordinul sau nu, în cazul în care acesta din urmă refuză emiterea sa.

În ansamblu, chestiunea în discuție, argumentele *pro* și *contra* comportă aspecte stricte de drept material civil nicidecum de drept penal, astfel că primarul are nu numai dreptul, cât și obligația de a se adresa instanței de contencios administrativ sau după caz instanței civile, ca titular al obligației de bună administrare a domeniului public al comunei Agigea.

În cauză, nu a fost începută urmărirea penală IN REM (față de faptă). Pentru a se începe urmărirea penală IN REM, trebuie să nu existe unul dintre cazurile prevăzute de art. 16 alin. 1 C.pr.pen., care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale, or, în cauză există cazul prev. de art. 16 alin. 1 lit. b) c.pr.pen. – fapta nu este prevăzută de legea penală.

De asemenea, conform art. 315 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., clasarea se dispune atunci când există unul dintre cazurile prev. la art. 16 alin. 1 C.pr.pen.

Potrivit art. 100 C.pr.pen., o probă se poate administra dacă este utilă, pertinentă și concludentă cauzei. În cauză, a fost administrată proba cu înscrisuri (depușe de persoana vătămată) și proba cu declarația persoanei vătămate. Persoana vătămată a fost audiată anterior începerii urmăririi penale IN REM, conform modificărilor art. 111 alin. 9 și 10 survenite la Codul de procedură penală prin O.U.G. 18/2016.

Nu apare ca necesară administrarea altor probe, având în vedere faptul că organul judiciar consideră că așa cum este formulată acuzația de către persoana vătămată, aceasta nu este prevăzută de legea penală, nefiind tipică.

Pentru aceste motive,

În temeiul art. 315 alin. 1 lit. a C.pr.pen. rap. la art. 16 lit. b C.pr.pen.

DISPUN:

1. **Clasarea cauzei pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit prev. de art. 13² în referire la art. 1 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, raportat la art. 297 alin.1 C.pen., întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.**
2. În temeiul 275 alin. 3 C.pr.pen., cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Ordonanța se comunică Primăriei com. Agigea, precum și prefectului jud. Constanța

